

Nittonde söndagen under året 2022

Det finns två ord som Jesus ofta använder om oss som vill efterfölja honom. Först kan vi tycka att dessa ord motsäger varandra och inte är så lätta att kombinera. Men så brukar det vara i trons paradoxala värld. Det som är annorlunda behöver inte vara något konstigt och svårt. Vi måste som troende kunna balansera mellan himmel och jord. Alltsedan Gud har blivit människa i Jesus Kristus finns det en bro mellan Guds och vår verklighet. Därför får det aldrig förvåna oss att Jesus kan uttrycka sig så paradoxalt. Han vill både skapa frid och strid. Han vill både göra oss rika och fattiga. Han talar både om lydnad och frihet. Vilka är då de två ord som skall känneteckna oss som Jesu lärjungar och efterföljare? Samtidigt kan vi säga att dessa ord återspeglar något av hans egen relation till Fadern. Då blir det också lättare för oss att ta till oss dem. Om ni ännu inte lyckats lista ut vilka ord jag menar, så är det: tjänare och barn.

Evangeliet idag koncentrerar sig på att beskriva vårt uppdrag som trofasta tjänare. ”Var som tjänare som väntar på att deras herre skall komma hem från ett bröllop” (Luk 12:36). Som tjänare vill vi alltid vara beredda, beredvilliga att ta emot vår Herre och göra det som han förväntar av oss. Just denna beredvillighet och tålmodiga väntan och längtan på att få göra Guds vilja är utslagsgivande. Ofta dröjer det ju innan vi riktigt förstår och inser vad Gud förväntar av oss. Ibland kan vi få vänta ett helt långt liv tills det uppstår en situation, då vi får förtroendet av Gud att göra något som är både svårt och betydelsefullt. ”Var beredda, också ni, ty när ni minst väntar det, då kommer Människosonen” (Luk 12:40).

Vi behöver bara tänka på de kristna som under historiens lopp och också i vår tid får ge sitt liv som martyrer. Om de inte hade hållit ut i denna tålmodiga längtan och beredvillighet att stå till tjänst för sin Herre, hade det varit svårt för dem att säga ja till honom när det verkligen gällde. Men i det flesta fall rör det sig om vardagens små händelser och möten, där vi får tillfälle att tala och handla som Guds tjänare. Samtidigt vet vi att det kommer ett oundvikligt ögonblick i vårt liv, det sista och slutgiltiga ögonblick, när vi får överlämna vårt liv i Guds händer. Det är då det andra ordet som Jesus använder sig av om oss, blir så viktigt. Det är då vi till fullo får lita på att vi är Guds älskade barn. Vi är efterlängtrade. Vi är välkomna att träda in i det rike som Gud av all evighet har förberett för dem som älskar honom. Har vi levt ett trofast liv i gemenskap med Jesus som Guds tjänare, då är det i princip samma sak som att vara Guds barn.

Tänker vi efter så är hela Jesu liv här på jorden en illustration av att han både är Faderns älskade Son och hans tjänare, som skall utföra det frälsningsverk som hans Fader har bestämt för honom. I Jesu mänskliga liv här hos oss på jorden blir det tydligt att han både är Faderns Son och hans tjänare. Han vill genom dopets

nåd ingjuta detta i oss, så att vi mer och mer kan växa in i denna roll att vara både Guds barn och hans tjänare. Som skapade varelser är vi helt beroende av Gud och förpliktade att tjäna den som har skapat allt och håller allt i sin hand. Genom dopets nåd får vi del av det andliga barnskapet, som gör oss i stånd att dela Sonens djupa relation till hans egen och vår Fader. I dagens kollektbön pekar man på det vi säger i varje mässa: att vi *vågar* säga Fader vår: ”Allsmäktige, evige Gud, vi vågar kalla dig Fader, ty du har gjort oss till dina barn och sänt din Sons Ande in i våra hjärtan. Låt oss växa i vårt andliga liv och en gång ta vår arvslott i besittning”.

Är vi verkligen övertygade om att vi är söner i Sonen, Fadern älskade barn, då är det den naturligaste sak i livet att vi också vill vara hans tjänare. Vi finner vår största glädje i att vi får tjäna vår Gud och vår nästa i Jesus Kristus. Vi blir mer och mer likgestaltade med Jesus som i allt följde Faderns vilja genom att tjäna honom och samtidigt vår frälsning. Genom trons lydnad mot Gud blir vi allt friare från alla inre och yttre tvång, som binder oss och hotar att förslava oss. Redan i Abraham, trons fader, ser vi att trons lydnad ger oss en Andens frihet som förändrar hela vårt liv. För den gamla människan och för världens människor är det svårt, ja, omöjligt att förstå att trons lydnad leder till större frihet. Samtidigt tror jag att den som verkligen lever av sin kallelse som Guds älskade barn förstår detta heliga samband. Vi får både vara Guds tjänare och hans barn. Det är just denna skenbara paradox som kan bli livsavgörande för oss som personer, men som på sikt också kan ändra hela den mänskliga gemenskapens framtida öde.

Om vi människor lär oss att som Guds älskade barn lyda hans bud och tjäna honom i livets alla stora och mindre uppgifter, kommer de stora problem som världen brottas med att se hela annorlunda ut. Krig kan bli fred. Konflikt kan bli gemenskap. Fattigdom kan bli delaktighet. Klimatångest kan bli klimathopp. Det är naturligtvis inte någon lättköpt automatik som omedelbart leder till resultat. Men om vi liksom de trofasta tjänarna håller våra lampor brinnande i väntan på att Vår Herre kommer, då blir det en helt annan atmosfär och anda som råder. Jesus vågar till och med utlova något som gränsar till det otroliga: ”Sannerligen, han skall fästa upp sina kläder och lägga sig till bords och själv gå och passa upp dem” (Luk 12:37). Gud blir själv vår tjänare. Gud har redan blivit vår tjänare i Jesus Kristus. Han vill passa upp oss vid den himmelska bröllopsmåltiden en gång när vi får komma till Guds eviga rike, Redan nu gör han det i eukaristin, där vi får ta ut den himmelska bröllopsmåltiden i förskott. Vi är inte bara Guds barn och tjänare, vi blir betjänade av Faderns Son. Gud har blivit vår tjänare. Därför blir det ännu viktigare för oss att visa vår tacksamhet mot honom genom att tjäna honom ännu trognare som hans älskade barn.

